

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita S. Remacii, Episcopi Traiectensis (qui Episcopatus postea Leodium tra[n]slatus est.) Ex ea quam Notgerus antistes Leodiensis vir doctissimus conscripsit. Quo verò tempore hic sanctus floruerit, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

sanctissimas reliquias illustrissima Sabina colligens, suo in monumento reposuit, quod sibi magno studio parauerat.

VITA S. REMACLI, EPISCOPI TRA-
iectensis (qui Episcopatus postea Leodium trās-
latus est.) Ex ea quam Notgerus antistes Leo-
diensis vir doctissimus conscripsit. Quo vero
tempore hic sanctus floruerit, patet infra.

Claruit is
Notgerus
anno Domi-
ni 850.

QVO tempore Clotarius Rex, Franciæ re-
gnum sub Dominicæ fidei iugo floren-
tissimum administrabat, & inclytum fi-
lium suum Dagobertum Austrasianis præfice-
bat, is erat regni illi⁹ Christianissimi status, ut
innumeros penè vtriusq; sexus homines meri-
tis & vitæ sanctitate ornatissimos suppedita-
ret. Vix enim vel hoc ipso tempore vlla aut
rara intra regni istius limites ecclesia inueni-
tur, quæ non alicuius eius tempestatis sancti il-
lustretur patrocinij. Atq; ut innumeros præ-
termittamus, Eligius & Audoenus viri sancti,
regi ministerijsungebantur; beatus item Ar-
nolphus & Romaricus, Regi à cōsilijs haud cō-
temnendam toti regno operā præstabant: S. A-
mādus & beatissimus Remaclus, sanctusq; Go-
ar, Aquitaniam ortu suo illustrabāt. Habet ea,
præter castra & loca munita, vrbes quatuorde-
cim prægrandes; easq; populosas & celeberrimas
quib⁹ duæ sūt metropoles; vna Burdegala-
ensis, magnis sēper viris cōspicua, altera Bitu-
ricensis, cuius tum Archiepiscopus, sanctus fuit
Aulregisilus; & B. Sulpitius Archidiaconus; B.
Aulregisili in episcopatu successor. In quorū
parce-

3. Septem.

En statum
Gallicane
Ecclesie flo-
rentissimū.

S. Remacli
patria & pa-
rentes.

paroecia per id tempus beatus Remacius in hanc lucem est editus, patre Albutio, Matrima matre: stirpe cum opibus & generis nobilitate, tum moribus & pietate sanè illustri.

Instituitur à
S. Sulpitio.

Igitur pientissimi parentes, ut filium suum pari virtute ac pietate ornatissimum haberet, eum B. Sulpitio literis moribusque imbuendū tradiderunt. Apud quem primis pueritię annis

Commenda-
tur S. Eligio.

præclare exactis, indè fuit beato Eligio, vni inter eius ætatis homines meritorum gratia facile primo, commendatus. Is verò generosè indolis adolescentem in Solenniacensi monasterio, quod suo in fundo construebat, sacris monasticæ disciplinæ institutionibus exactè imbuuit: præclare prudenterque secum itans, magna ingenia ad res maximas nata, nūquam in dignitatibus foeliciter versari posse, nisi primò profundam numinis diuini cognitionem, ac salutarem timorem hauserint. Caterū Remacius in illa palæstra tam sedulò strenueque diem ac nocte sese exercuit, ut stemmatis sui nobilissimi & opum maximarum oblitus, totum suum amorem Christo consecraret: nihilque ardentius in votis haberet, quam totum vitæ decursum in ea spiritali lucta exigere. Interim B. Eligius mandato Regis ad regni quædam negocia prudentia sua administranda euocatus, non dubitauit curam totius monasterij Remaclo committere; eumque sibi substituere.

Præficitur
monasterio.

Remacius ea cura tanquàm stimulis quibusnam ad omnem perfectionem multo ardentius sectandam incitatus, tanta contentione ad apicem virtutum omnium annisus est; ut fama sancti-

Remaclum in
Matrimonia
nobilitate
fuit.
filium suum
haberet,
imbuendū
eritque
ligio, vni
gratia
generose in
monaste-
sacris mo-
exacte im-
statuens,
nūquam
osse, nisi
cognicio-
nt. Ceterū
strenue-
stemmatis
n oblitus,
craret: ni-
quam totū
cta exige-
s ad regni
ministran-
torius mo-
q; sibi sub-
is quibus-
ardētius
ione ad-
t; vt fama
sancti-

sanctitatis eius longè lateque sparsa, ad ipsos
etiam aulae proceres perueniret. Quid igitur?
Clamant certatim omnes, tantum virum, tam
illustribus meritorum insignibus decoratum,
Regis præsentiæ haud deesse debere; vt eius
prudentia difficillima quæque regni negocia
disponantur. Euocatur ergo, & honorificè, vt
par erat, in regiam deducitur; magno deinceps
omnibus solatio futurus. Per id tempus defun-
cto Ioanne Tungrensium vel Traiectensium an-
tistite, inclytus Rex Dagobertus beatum Amā-
dium in ea cathedra collocare nitebatur. Et quia
cum iniuria eum expulerat, ab illo ob quædā
facinora repræhensus, vt arctius eum sibi de-
vinciret, obtulit ei filium suum Sigebertum è
sacro fonte suscipiendum: quem etiam vir san-
ctus disciplinis erudiit. Inde inuitum & planè
reluctantem, Traiectensium sedi præfecit: quā
ille quidem toto admodū triennio multis ma-
gnisque laboribus, sed nullo penè tantæ operæ
fructu, regendam suscepit: prorsus vt incolarū
scelere offensus, excusso pedum puluere, in-
de recesserit. Incompertum verò est, quanto
tempore plebs Traiectensis deindè pastore ca-
ruerit.

Verum enim verò cum a Sigeberto pater
Austriacis Regem dedisset, & in Mediama-
tricum vrbe sedem constituisset, Traiectenses
ex communi Sacerdotum electione, magnatū
multa frequentia, & omnium Ordinum postu-
latione, eiusmodi preces offerunt, neminem
ipsos nisi beatum Remaclum Episcopum præfi-
ci debere. Commemorârunt deindè plurima
de insigni eius & prudentia & sanctitate: eximia
verò

*Cogitur in
Regis aula
versari.*

*S. Amandus
fit Episcopus
Traiectensis.*

*a Claruit an-
no 647. &c.
teste C. Ba-
ron. Tom. 8.
Annal. De
eiusdem Re-
gis virtuti-
bus lauda-
tis, vide an-
no Christi
658. vbi*

Sedem Tra-
iectensem
inuitus obti-
net S. Re-
macius.

Præclari ali-
quot Sancti
eius disci-
puli.

Sigebertus
Rex multa
condidit mo-
nasteria.

verò charitatem, & promptum de omnibus benemerendi studium, laudibus in cælum extulerunt. Illis eorum sermonibus permotus Rex, accersit ad se beatum Remacium, eumque modis omnibus reluctantem, ea sede dignissimum pronunciat. Tum Remacius, veritus ne diuinæ resisteret voluntati, inuitus quidem septimus & vicesimus Tungrensi vel Tridensi ecclesiæ antistes datur: ut verbi diuini lena, quæ hæcenus apud se celauerat, plurimum impertiret. Quæ verò religione, quæ integritate, illud munus executus sit, non opus est nostræ explicare.

Multorum ille cœnobiorum, & fundator & rector, discipulos habuit admiranda sanctitatis opinione celebres. In quibus beatus Theodardus, illius etiã in dignitate successor, martyrij gloria decoratus est vita abiit. Itemque S. Lambertus, qui itidem sua tempestate egregium se martyrem exhibuit. Beatus quoque Adelinus, in Aquitania natus, & peregrinationis eius (ut fertur) comes; post obitum etiam miraculis clarus. Quin & S. Trudo; cuius vitæ institutum, & futuræ sanctitatis excellentiam, ordinemque disciplinæ, diuinitus multo antè cognoscere meruit: quæ in ipsius Trudonis vita latius ibidè explicatur. Interim beatus Remacius cum die ac nocte in cômmissio sibi grege pascendo sedulus incuberet, coepit maiori pariter ardere desiderio liberius Deo vacandi: ut possit quàm suauis sit Dominus, vberius gustare. Porro per id tempus Sigebertus inter alia à se condita monasteria, in loco quæ Casæcongidum vocant, ad Sesmarum flumi, procerum consilium,

creo-

EPISC.

de omnibus
in cælum ex-
ous permotus
elum, eumque
fede digniss-
s, veritus ne
uitus quidem
vel Tridite-
diuini len-
at, plurima
qua integrit-
pis est nostræ

z fundator &
nda sanctira-
beatus Theo-
cessor, mar-
Itemque S.
estate egre-
atus quoque
eregrinatio-
icū etiammū
; cuius vitz
cellenciam,
multo antè
rudonis vita
eatus Rema-
i grege pas-
iori pariter
di: vt possit
gustare. Por-
alia à se co-
congidi
ū consilia,
c210-

cœnobium Apostolis Petro & Paulo sacrum
construxit: idque sua liberalitate ditatum, &
optimis spiritalis militiæ habitatoribus in-
structum, beato Remaclo regendum tradidit.
Nec recusauit vir beatus; & maximè desiderio
electus, vt se totum ibidem vni soli; Deo of-
ferret. Itaque rupem orationis studio aptissi-
mam, ferramentis excindi & aptari curauit:
in qua tam egregiam cælestibus disciplinis na-
uauit operam, vt eadem postea & dæmonibus
terribilis, & hominibus supernorum virtute
beneficiorū maximè salutaris esset. At eius tan-
dem loci pertæsus, (nimirum quod potētiores
quidam magnas ei molestias inferrent) petijt
obtinuitque à Rege, vt liceret in Arduenna,
quæ sola cœnobiorū expers erat, cæleste quo-
que domicilium construere.

Itaque regia auctoritate & necessarijs muni-
tus comitibus, Arduennam syluam, paludibus
& montibus impeditā, petijt: atque Vvarchin-
nam fluuium adiens, inuenit illic certa indi-
cia, loca illa quondam idololatriæ fuisse man-
cipata. Erant enim ibi lapides Dianę nomini-
bus & effigie insculpti: fontes etiam homi-
num quidem vsibus apti, sed dæmonum infe-
statione obnoxij. Quæ vt adhibita adiuratio-
ne per Christi nomen & S. Crucis signum ritè
expiauit, locum Malmundariū appellari vo-
luit, quasi à malo mundatum. Extruxit autem
ibi oratoriū, cellulis & domicilijs in vsus ser-
uorū Dei distinctum. Et quia is locus in Agrip-
pinensi dioecesi situs erat, cœnobium suscepit
construendum, quod suæ dioecesis limitibus
contineretur. Procedens ergo indè quasi ad
duo

*Rogat Regē
vt monaste-
ria construat
in Arduēna.*

*Malmunda-
riū cur sic
dictum, eius-
que origo.*

*Stabulense
monasteriū
conditur, &
eius nomi-
nis etymolo-
gia.*

*Virtus Cru-
cis contra
insidias da-
monum.
S. Remaclus
monasticam
seclaturus
vitā, Theo-
dardum sibi
petit substi-
tuit.*

duo milliaria Occidentem versus, Callam riuulum, qui parochijs conterminus est, transiit, & ad Amblauam fluuium in cuiusdam montis confinio substitit: vbi aliquamdiu commoratus, multa de se sanctæ cōuersationis exempla dedit. Etsi autem locus ille fontibus diues esset, tamen quia angustior, eo relicto, ad Orientem gressus reflexit: vbi locum proprio suo futuroque operi accommodatiorem inuenit. Porro quod feræ eo vndique ceu ad stabulum vel potius vel pastus causa confluerent, antiquitus ille locus Stabulaus dictus fuit. Quod nomen vir sanctus minimè immutandum censuit, sed & dici & esse voluit fidelium animarum stabulum. At verò fratribus, studio viri Dei illic congregatis, non paruum saepe terrorem attulit strepitus ferarum; eo cateruatim accurrentium: ita ut cum horrore quodam frequenter ad Beatum Remaclum confugerent: eiusque opem contra diaboli machinas terroremque anxij imploraret. Quibus vir diuinus, præter alia monita, remediū sacrosanctæ Crucis signum fronti impressum dare solebat: ipse non rarò expertus, impotentem dæmonis vim sola Crucis virtute concidisse.

Tandem vtriusque monasterij structura ad culmen perfectionemque foeliciter perducta, Remaclus remotioris vitæ sectandæ & capandæ solitudinis occasionem adeptus, Regem adiit, petijtque ut sibi desideratam diu eremum inhabitare cupienti, Theodardum in munere episcopali substituere dignaretur. Perculit et vox Regem inprimis, tum subditos omnes: itaque maxime affecit, ut omnis ætas ab euntem

Callam
est, transi
dam moni
u commora
nis exempla
us diues el
elicto, ad O
in proprio
torem me
eu ad stab
fluere, an
is fuit. Quod
candum cen
ium anima
udio viri
speret ro
cateruatim
quodam fre
fugerent
nas terro
vir diuinus
sancta Cri
olebat: ipse
emonis vim
structura ad
r perducta,
æ & capta
Regem a
u eremum
in munere
perculit et
omnes
abeunt
cum

lachrymis prosequeretur; At ille perrexit
mere suo, & permultos sanè suo exemplo
imitationem pertraxit. Quis enim apud il
lun tristitiam non mutauit in gaudium? Quis
tam animi tranquillitate & pace non depu
lit? Quis laborum onere prægrauatus, eius
non est adhortatione erectus? Quis adoles
cens fruentis libidinis igne succensus, non
confestim ad eius admonitionem saluberrimam
pudicitæ cultor extitit? Curabat vexa
torum demonio: illicitis cogitationibus æstu
antes, ab opere malo retrahebat; docens eas
ad petram Christum allidere. Nouerat quo quis
que laboraret morbo; & ex vitæ meritis singu
los existimās, pro ratione morborum adhibe
bat medicamina.

Interea verò ut vidit vtrumque monasteri
um Stabulense & Malmundariense, optimis
sanctissimisque disciplinis egregiè constitu
tum, Romam, S. Petri aliorumque sanctorum
suffragia imploraturus, profectus est. Vbi tam
diu in vota precesque incubuit, donec diuina
& angelica consolatione fretus, quantam re
liquiarum eiusdem beatissimi Apostoli par
tem meruit obtinere; quæ quidem apud nos
auro gemmisque ornata, præcipuo cum ho
nore asseruantur. Eandem verò post diuturnam
Christo exhibitam seruitutē, leui correptione
morbo, cum se sacrosancti Corporis & san
guinis Domini viatico confirmasset, inter suo
rum lachrymas & singultus, animam Creatori red
didit. Corpus fuit, summo quo par erat honore,
in beati Martini oratorio sepultum. Successit
torem ei Dominus Papolenus; atque illi Sigo

*Proficiscitur
Romam.*

*Felix obitus
eius.*

*Primi Ab
bates Stabu
lenses &
Malmunda
rien.*

Z z

linus,

limus; & deinde Sigolino Guoduinus; qui sancti viri corpus in Ecclesiam S. Petri transtulit: ubi per eius merita Dominus multa miraculorum signa effecit.

MARTYRIVM S. MARCELLI, QVO

Vide Tom.
2. Annal. C.
Baron.

apud Cabilonem pro Christo coronatus est anno
Salutis 179. Soteris Papa 5. Marci Aurelii Im-
perat. 17. Ex eo quod extat apud V. P. L. 581.

4. Septem.
* Marco
Aurelio.
Lugduni 50:
martyres.

Matth. 10.
Marcellus
& Valeria-
nus e carce-
re clam fu-
gunt.

CVM sub * Antonino Imperatore per omnes prouincias & ciuitates sua persecutionis flamma in Christianos sa- uiret, Lugduni quinquaginta viri, sacre religionis cultui dediti, diuersis suppliciorum generibus cruciandi, in ergastulis detinebantur. Equibus duo primarij, beatissimi Marcellus & Valerianus, patefacto diuinitus carcere, ut habet doctrina Euangelica, ad aliam ciuitatem clam aufugerunt. Quod quidem diuina prouidentia factum nemo ambigit; ut ad illa properarent loca, ubi gentiles, & doctrina eorum & martyrio, ab impio idolorum cultu ad Christum adducendi erant. Porro cum sic persecutionis turbinem declinarent, non mente, sed flumine, non fide sed itinere separati sunt. Valerianus enim Augustodunum petiit. Marcellus Sequanæ territorium: ut veriusque ripæ accolæ ad verum Dei cultum diuinis sermonibus conuerterent: ut non solum proprii sanguinis effusione, sed etiam multorum ad Christianam religionem traductione, de diabolo triumpharent.

Cumque Marcellus latendi studio viam oc-